

držitelská, projevená zákonným zástupcem naznačené osoby právnické. Jsou tedy splněny oba předpoklady nabytí držby sporného práva požívacího, jeho výkon v rozsahu § 509 obč. zák. a vůle držitelská projevená jménem žalujícího kostela. S těmito úvahami souvisí zjištění soudu odvolacího, podle něhož, když si kostelník František B. (při nastoupení služby kostelnické) stěžoval na malý plat, odvětil mu farář, že k této službě náleží také louka. To jest ovšem jediným disposičním projevem farářovým, který ve sporu byl zjištěn, avšak již z toho, že smluvní podmínky, za jakých kostelníci byli do služby přijímáni, stanoviti a plat jim určovati náleželo farářům a že požívání louky »Posvátnice« bylo součástí služebních požitků, vyplývá nepochybně, že i ostatní faráři, kteří ve čtyřicetileté době vydržeci se na faře v B. vystřídali, disponovali se sporným právem požívacím tak jako farář. Tento úsudek je tím bezpečnější, ana žalovaná obec ani netvrdí, že se převod výkonu práva požívacího z jednoho kostelníka na druhého dál z jejího příkazu nebo za její účasti. Než, i kdyby bylo přihlíženo jen k řečenému zjištění odvolacího soudu, bylo by ve zjištěném projevu farářově shledávati schválení výkonu práva požívacího jménem farního kostela, jež by působilo nazpět až k počátku doby vydržeci (§ 1016 obč. zák.). Jsou tedy splněny veškeré podmínky mimořádného vydržení sporného práva požívacího podle §§ 1472 a 1477 obč. zák. Důkaz obmyslnosti držby, o který se žalovaná strana pokusila, se jí nezdařil. Okolnost, že sporné právo požívací nebylo v kostelních účtech uvedeno, jest pro právní posouzení lhostejno, neboť toto opomenutí nemění nic na skutečnosti, že držba práva požívacího byla, jak doličeno, přes čtyřicet let jménem farního kostela skutečně vykonávána. Výnos stát. min. ze dne 28. srpna 1865, čís. 6657 nemá tu významu. Z toho, že daň zapravovali kostelníci sami, nelze ve prospěch stanoviska žalované těžiti, neboť tato věc se týká vnitřního poměru mezi žalujícím kostelem pokud se týče farářem jako správcem kostelního jmění a kostelníkem a nemá významu pro rozhodnutí, proč tento poměr co do placení daně byl upraven, jak dovolatelka praví. Skutečnost, že částka 7 Kč, kterou kostelníci ročně jako daň žalované obci zapravovali, neodpovídala přesné výši daní a přírážek na louku »Posvátnici« připadajících, nemá pro posouzení otázky bezelstnosti držby na straně žalujícího kostela významu, jak doličil již soud odvolací. Uvedl-li pak týž soud, že žalovaná obec nebyla zákonem zavázána, by přispívala na potřeby kostelní právě poskytnutím požívání louky, nelze z toho vyvozovati, že tak činila dobrovolně a že nebylo vůbec její povinností přispívati na potřeby kostelní. Ostatně je důvod, z jakého žalovaná obec poskytla požívání louky na částečnou úhradu služebních požitků kostelníků po případě trpěla toto požívání, v tomto případě lhostejný, poněvadž se žalobní nárok opírá o vydržení více než čtyřicetileté.

Čís. 8570.

Byla-li žaloba podána na neexistující již právní podmět, ale do sporu se pustil jeho právní nástupce, lze na základě právoplatného rozsudku

vydaného proti neexistujícímu již právnímu podmětu vésti exekuci proti jeho právnímu nástupci, proti němuž byl v pravdě vydán, a to i bez opravy exekučního titulu podle § 419 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, R I 854/28.)

Vymáhající věřitel vydobyl si rozsudek ze dne 10. listopadu 1927 proti okresní nemocenské pokladně v T. Tato okresní nemocenská pokladna byla však výnosem zemské politické správy ze dne 10. února 1926 rozpuštěna a její obvod byl přivtělen k obvodu okresní nemocenské pokladny v B. Na základě rozsudku proti okresní nemocenské pokladně v T. vedl pak vymáhající věřitel exekuci proti okresní nemocenské pokladně v B. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vymáhající strana prokázala veřejnou listinou, tedy způsobem předepsaným v § 9 ex. ř., že povinná strana jest právní nástupkyní okresní nemocenské pokladny v T., neboť předložila s návrhem na povolení exekuce potvrzení okresní politické správy v B. ze dne 30. ledna 1928, že okresní nemocenská pokladna v T. byla výnosem zemské politické správy v Praze ze dne 10. února 1926 podle § 12 a 40 zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák. rozpuštěna a že byl její obvod přivtělen k obvodu okresní nemocenské pokladny v B. Než v tomto případě nebylo toho ani zapotřebí, jelikož, jak ze spisů patrné, byla sice žaloba Ck II a 261/27 podána na okresní nemocenskou pokladnu v T., jež podle toho, co uvedeno, tehdy — žaloba byla podána dne 22. července 1927 — již neexistovala a tedy již ani nemohla státi před soudem (§ 1 c. ř. s.), ale do sporu se pustila pravá žalovaná okresní nemocenská pokladna v B. jako její právní nástupkyně, udělila plnou moc ze dne 22. srpna 1927 svému tajemníku, by ji zastupoval v tomto sporu, a prohlásila v podání ze dne 12. srpna 1927 výslovně, že okresní nemocenská pokladna. nyní okresní nemocenská pojišťovna v B., jest právní nástupkyní bývalé okresní nemocenské pokladny v T. a že proto žaloba podaná na okresní nemocenskou pokladnu v T. týká se jejího ústavu. Měl tudíž soud, když žalovaná nepodala ve lhůtě žalobní odpověď, vydati k návrhu žalující strany rozsudek pro zmeškání proti okresní nemocenské pokladně, pokud se týče pojišťovně v B., třebaž žalobkyně nenavrhla tuto opravu pojmenování žalované strany. Vydal-li soud přes to rozsudek proti žalované pod nesprávným jejím označením jako okresní nemocenské pokladně v T., šlo o nedopatření soudu, patrné ze spisů, tedy o nedopatření zřejmé, a nezáleží na tom, že toto nedopatření bylo přivoděno stranou (tak také Neumann, Kommentar zur Zivilprozessordnung, Vídeň 1928, str. 1191). Ne-

jde tudíž o případ § 9 ex. ř., nýbrž o nesprávné označení žalované strany, které se vloudilo také do exekučního titulu a mohlo a může být odstraněno podle § 419 c. ř. s., třebaž rozsudek pro zmeškání ze dne 10. listopadu 1927 zatím nabyl právní moci, ale nemůže bránit tomu, by rozsudek tento nebyl vykonán proti osobě, proti které v pravdě byl vydán.

Čís. 8571.

Vyvlastnění domu k účelům assanačním v Praze (zákon ze dne 11. února 1893, čís. 22 ř. zák.).

Pro stanovení výše odškodného jest vyšetřiti prodejní cenu domu, již by byl dům měl po vyvlastnění. Výhody z assanace nejdou při tom vlastníku k dobru. Újma z ochrany nájemníků jde k jeho tíži. Zisk ze státního převratu jde k jeho dobru.

Vyvlastněný si může započítavati jen zákonně a mravně dovolené zisky z vyvlastněného předmětu, nikoliv však z toho, že v domě byl kdysi provozován nevěstinec.

Útraty řízení vyvlastňovacího jest uplatňovati v tomto řízení, soud může rozhodovati jen o útratách řízení odškodňovacího. Pojem »nákladů zjištění odškodného«.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, R I 961/28.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 7045. Soud první stolice stanovil pak náhradu 300.000 Kč. Rekursní soud k rekursu vlastníka domu zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a náhradu domu znovu stanovil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vlastníka domu a stanovil odškodnění, jež má obec hl. města Prahy dáti Jaroslavu D-ovi, 350.000 Kč, dovolací rekurs obce hl. města Prahy poukázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Ve zrušovacím usnesení ze dne 10. května 1927 R I 368/27 čís. sb. 7045 dal Nejvyšší soud pro doplňovací řízení směrnicí, že vyšetřena býti má prodejní cena, již by byl dům měl po vyvlastnění od roku 1923 počítajíc v případě, kdyby assanace vůbec nebylo (§ 10 druhý odstavec ass. zák.), při čemž netajil, že ovšem tato base není reální, nýbrž imaginární, ježto tu assanace je a lze jen více méně přibližně souditi, jak by to bylo, kdyby jí nebylo, a doložil jednak, že ovšem kromě této hodnoty bude třeba hraditi i další újmu záležející ve stěhovacích nákladech vyvlastněnce a po případě i v nákladech nutných na opatření jiného bytu, jednak, že i ona imaginární prodejní cena jevíti se bude jen dočasnou a přechodnou, ježto dříve nebo později podle obsahu nastávajícího zákonodárství v otázce ochrany nájemníků, která patrně dojde ještě dalšího